Atasözleriyle Fabllar Serisi – 9

ARININ ÖĞÜDÜ

içindekiler

ARININ ÖĞÜDÜ

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, bundan çok zaman önce birbirine komşu iki ülke varmış. Ülkenin birinde arılar diğerinde de karıncalar yaşarmış.

İki ülkenin de halkı çok çalışkanmış. Adı üstünde zaten biri arı ülkesi diğeri karınca. İkisinin de canı sıkılır çalışmayınca.

Fakat karınca ülkesindeki ahaliden bir tanesi varmış ki, az çalışarak çok para kazanmakmış niyeti. Aslında tembellikmiş tüm illeti.

Gel zaman git zaman bizim genç karınca, çok uzak olmayan bir ülkeye göç etmeye karar vermiş. Çünkü bu ülkede yaşayanlar az çalışır, çok uyurlarmış. Buna rağmen zenginlikleri dillere destanmış.

Ne zaman göç edeceğini düşünürken karınca, sormuş ona arı yanına varınca.

– Hayrola karınca kardeş, karıncalar ülkesinde bu gün tatil mi? Böyle güzel bir günde karıncalar boş durmaz, öyle değil mi?

– Yok dostum tatil falan. Yok ülkede benden başka çalışmayan, demiş karınca.

– Peki hasta olduğun için mi çalışmıyorsun? Bana sorarsan pek sağlıklı görünüyorsun, demiş arı.

– Sağlığım yerinde çok şükür. Ama aklıma geliyor daha güzel bir fikir.

– Neymiş çalışmaktan daha güzel olan fikir merak ettim doğrusu, demiş arı.

– Dostum, komşu ülkeye gidip az çalışarak çok yatacağım. Hem de bol para kazanacağım. Ne diyorsun fikrime, elveda dedim eski ülkeme.

– Peki orada nasıl yaşarsın?

– Ne iş olsa yaparım, hem de yarım gün yatarım, demiş karınca.

– Ben de senin akîbetin için korkarım. O ülkeye çok yağmur yağar ve orada yabani hayvanlar yaşar. Hepsi de yarım gün ot yiyip yarım gün yatar, demiş arı.

Arı çok akıl vermiş ama caydıramamış dostu karıncayı. Tembellikten bulmuş bizimki belâyı. Günü gelince bütün dostlarıyla vedalaşmış, ardına bile bakmadan, memleketinden uzaklaşmış.

Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Güneş tepeye çıktıkça gölgeliğe kaçmış. Yağmur yağdıkça yaprak altına, bir de dönüp ardına, bakmış kırk gün kırk gece yol almış.

Sonunda gelmiş yaban hayvanlarının ülkesine. Artık yürümekte bile zorlanıyormuş. Çünkü ayakları çamura bulanıyormuş. Bir de yanındaki yiyecek bitmiş ama bizimki hâline aldırış etmemiş.

– Şöyle bir dinlenip geleyim kendime. Tokluk var ucunda, çalışmak ne kelime. Etrafta da ne kadar çok göl ve deniz var. Burada yürümek bile yok, hayat ne kadar kolay. Bir kayık yaptım mı kendime, diyecek yok keyfime.

Hâlbuki bizimkinin göl ve deniz zannettikleri, yaban hayvanlarının bastıkları yerlerdeki su birikintileri. Ertesi gün erkenden uyanmış karınca, kayık yapımı bitmiş öğlen olunca.

Of, ooof! Ne kadar da acıktım. Şu kayığa atlayıp su ve yemek bulacaktım. Hey, hey! İşte gemi, işte kaptan. Var mı bana yan bakan. En zengini olacağım buraların yıl dolmadan. Hey hey de hey hey, diye şarkı söylemeye başlamış.

Gemisiyle turlarken karınca, ne bir buğday görebilmiş ne de bir arpa. Açlıktan iyice gözleri kararınca, su bulmak için gemiden inmiş sahile varınca.

"Bu ülkenin neresinde zenginlik? Yiyecek bir arpa bile bulamadım. Arpa, buğdaydan geçtim; hiç değilse içecek su bulaydım."

Dediği sırada karınca, canını zor kurtarmış bir geyik gemisinin üstüne basınca.

– Ne oluyor dostum görmüyor musun beni? Şu büyük kaptanı hani, geleceğin en zenginini, diyerek bağırmış.

Geyik duymamış bile onu, değiştirmemiş yolunu. Karınca anlamış bir gün bile dolmadan, zengin olmak mümkün değil çalışmadan. Gemisine binip memleketine geri dönmeye karar vermiş, ah bir de açlıktan ölmeseymiş.

Bulmuş birkaç kırıntı geçince sazlığı, birazını yemiş birazını yapmış yol azığı. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda ülkesine az bir yolu kala rastlamış dostu arıya:

– Ne oldu dostum, çok perişan görünüyorsun?

- Her kim aza kanaat etmez, kolay zenginlik peşinde koşarsa benim gibi olsun. Değil zengin olmak; oluyordum az daha canımdan. Dimyat'a pirince giderken oluyordum az daha evdeki bulgurumdan, demiş karınca.

– Bakıyorum çok çabuk almışsın dersini, artık ne yapmak istiyorsun, dinliyorum seni, demiş arı.

– Bundan böyle diğer arkadaşlarım gibi çalışacağım. Tembelliği bırakıp çok başarılı olacağım.

– Seni tebrik ederim doğrusu, mutluluğun budur yolu. Çektiğin onca çile kâr kaldı yanına, darısı bütün tembellerin başına.

HÜRRİYET

Bir gün emektar bir köpek evini terk etmeye karar vermiş. Oysa yıllarca oraya hizmet etmişmiş. Dağlardan gelen kurt ve çakal seslerine kulak kabartmış. "Özgürlük işte bu." deyip yan gelip yatmış. Sonra başlamış kendi kendine konuşmaya:

"İşte özgürlük işte gerçek hayat. Zaten bana verilen yiyeceklerin hepsi bayat. Gidince dağlara yiyeceklerin en tazesini yiyeceğim. Artık bekçilik de yok günümü gün edeceğim."

Bu sözler şarkı gibi dilinde, köpek yola koyulmuş kurtların izinde. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Sonunda rastlamış tecrübeli bir kurda. Kurt bu yabancıyı hemen sorgulamaya başlamış, sözlerinin sonunda onu biraz da haşlamış.

Ey yabancı ne arar senin gibi bir ev köpeği buralarda? Ezelden beri yaban hayvanlar yaşar dağlarda. Yoksa yolunu mu şaşırdın sen? Eğer öyleyse sana yol gösteririm ben.

- Yok, yok ey kurt. Ben de senin gibi özgürlüğü seçtim. Bu düşünceyle kendimden geçtim. Sizlerin sesleri beni cezp etti, yaptığım iş de canıma tak etti, demiş köpek.

– Sen ne iş yaparsın? Ne yer ne içersin, diye sormuş kurt.

– Ben şu dağın ardındaki köyü beklerdim geceleri, yerdim insanların yemediği yemekleri. Taze yemekler yemek istedim. Özgür kurtlar gibi olayım dedim. Hem ben çok gencim daha, özenmek kötü mü özgür çakala ve kurda.

– İyi de sen bu dağlarda avlanamazsın. Şu ormanın içinde koyundan farksızsın. Bence gittiğin yol pek yanlış, en iyisi sen geldiğin köye alış, demiş tecrübeli kurt.

– Peki benim özgürlüğüm ne olacak? Ömrüm bu şekilde mi dolacak, diye sormuş köpek üzülerek.

– Dostum seni öyle, bizi böyle yaratmış Yaradan. Yeni işler uydurma kendine kafadan. Hem sen insanlarla iyi anlaşıyorsun, bunu da biz yapamayız biliyorsun. Canın çok sıkılırsa gez dolaş dağlarda ama ihanet etme doğduğun topraklara, demiş kurt.

– Galiba haklısın kurt kardeş. Benim özgürlüğüm hayatımın içinde saklı, Taş yerinde ağırdır diyenler çok haklı. Teşekkür ederim sana, doğruyu gösterdiğin için bana, diyerek köpek dönmüş köyündeki eski hayatına.

